

Trichopilia suavis Lindl. en Paxt.

Foto A. Klaassen

Synoniem: Trichopilia kienastiana Rchb.f.

Verspreiding

Het geslacht Trichopilia komt voor in Centraal- en Zuid-Amerika. Trichopilia suavis beperkt zich tot de strook Costa Rica tot Colombia. De mooiste exemplaren schijnen te worden gevonden op de Chiriqui Volcano in Panama, waar zij tussen de 1100 en 1700 meter hoogte groeien in een laag mosrijk bos.

Naamgeving

Deze soort werd ontdekt door J. Warscewicz in 1848 in Costa Rica en door John Lindley en J. Paxton in hun 'Flower Garden' beschreven (1850).

De naam komt van het Griekse tricho (haar) en pilos (vilt), en dat duidt op de gewimperde of gefranjerde randen van het bed van de helmknop. Suavis staat voor lieflijk, gracieus.

Beschrijving

De bulben staan dicht bij elkaar, vlezig, langwerpige-eivormig tot bijna rond, 3,5 - 8 cm hoog en 2,5 - 6 cm breed.

Eén blad aan de top van de bulbe; aan de basis is de bulbe omgeven door een schutblad.

Het blad is langwerpig, spits, leerachtig, 10 - 40 cm lang en 3 tot 8 cm breed, met een dubbelgevouwen bladsteel. De bloemtak ontstaat aan de voet van de bulbe, kort, boogvormig of hangend, 2 tot 5 bloemen. Bloemen groot, geurend, aantrekkelijk. Sepalen en petalen wit of crème-wit, bespikkeld met rose of rode stippen. Lip wit of crème-wit, vol met roserode stippen, met gele of oranje kleuring van de keel. Petalen en sepalen gelijk van formaat, de randen gegolfd, 3 tot 5,5 cm lang en 0,6 tot 1 cm breed.

Lip trompetvormig, 3 lobben, omgekeerd eivormig als de bloem geheel open is, 4,5 - 6 cm lang, en 3,5 cm breed. Aan de voorkant zijn de lobben gegolfd, de middenlob met een ondiepe inkeping. De kleefschijf is van een kiel voorzien. Stempelzuil langwerpig, de top gefranjerd en 4 lobben.

Cultuur

Trichopilia is geen gemakkelijk geslacht in cultuur. Ze hebben een hekel aan natte voeten, en zeker als het potmedium te lang nat blijft, zijn de wortels snel weg. Wanneer de plant uitbundig

bloeit, de bulbe waarop hij bloeit in de gaten houden: bloeien moet niet ten koste gaan van die bulbe. Er moet echter een verschil gemaakt worden binnen *Trichopilia*: de soorten met de langwerpige bulben willen regelmatig gedeeld worden. Mijn ervaring is dat als deze soorten te 'bossig' worden, er verstikking plaats vindt. De soorten zoals *Trichopilia suavis*, met eivormige bulben, houden ook van ruimte, maar niet van deling. Daarom is het noodzaak de plant bij verpotten aan de achterkant 'leeg' te halen en aan de voorkant bij te vullen.

Gedurende de winter staan de planten bij 12 tot 15°C, dat is koeler dan gedurende de groeitijd: niet lager dan 15°C. De plant laat in het voorjaar zelf zien wanneer hij verder wil: de watergift verhogen en regelmatig mesten, half schaduw. Ze houden van een hoge luchtvochtigheid, ook in de wat koelere rusttijd. Vanwege de voorkeur voor vochtig en toch niet nat, worden de planten opgepot in een zeer luchtig mengsel en vanwege de overhangende bloemen is een mandje zeer geschikt.

A.Klaassen
December 1983